

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobkyně: **Přeslička s.r.o.**, IČO: 29072174, se sídlem Vochov 178, 330 23 Nýřany,
zastoupena: JUDr. Jiří Vlasák, advokát, náměstí Republiky 2/2, 301 00 Plzeň,

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 00 Praha,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2019, č. j. MPSV-2019/142675-421/1,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2019, č. j. MPSV-2019/142675-421/1 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zamítnuto její odvolání a potvrzen výrok II. rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Plzni ze dne 23. 5. 2019, č. j. PSA-T-33/2018/3 (dále

těž „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“), jímž nebyl žalobkyni podle § 78a odst. 3, odst. 8 písm. e) a odst. 12 písm. a), c), a d) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále též „zákon o zaměstnanosti“), poskytnut příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce za 1. čtvrtletí roku 2018 ve výši 50 278 Kč.

Žaloba

2. Žalobkyně spatřovala porušení svých subjektivních práv zejména v nesprávném právním posouzení uplatněných nároků, což způsobilo nesoulad vydaných rozhodnutí s právními předpisy.
3. Předně žalobkyně namítla porušení práva na spravedlivý proces. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně je v pořadí již třetím rozhodnutím, přičemž z jeho obsahu je zřejmé, že správní orgán I. stupně opět nepostupoval podle zákona, ani podle pokynů žalovaného, kterými byl zavázán v předchozích rozhodnutích. Správní orgán I. stupně se dle žalobkyně nevypořádal s jejími námitkami a žalovaný přes tyto vady a nedostatky rozhodnutí ponechal beze změny.
4. Napadené rozhodnutí je dle názoru žalobkyně nezákonné, neboť je v rozporu s příslušnými právními předpisy. K tomu uvedla, že již téměř 11 let zaměstnává osoby se zdravotním postižením a s problematikou těchto osob je dobře obeznámena. Vzhledem k tomu, že tyto osoby nevyprodukují tolik, za kolik jim je vyplácena mzda, je státem vyplácen příspěvek, aby byly zaměstnavatelům náklady zaměstnávání osob se zdravotním postižením kompenzovány. Od 1. 1. 2018 došlo ke změně příslušných ustanovení zákona o zaměstnanosti. Účelem těchto úprav byla dle důvodové zprávy *„potřeba transparentně upravit oblast zaměstnávání osob se zdravotním postižením v rámci trhu práce včetně poskytování příspěvků zaměstnavatelům, kteří zaměstnávají osoby se zdravotním postižením, a to i s důrazem na snížení administrativní zátěže dotčených subjektů.“* Pokud právní norma připouští různý výklad, musí správní orgán zvolit takový výklad, který je nejbližší smyslu a účelu zákona a v souladu s veřejným zájmem. Správní orgány takto ale dle žalobkyně nepostupovaly. Žalovaný v některých případech uvádí, že příslušné právní předpisy předmětnou situaci neupravují, a proto si úřad práce sám stanovil, jakým způsobem má v dané věci postupovat, a to prostřednictvím vlastní metodiky. Takový postup při výkladu právní normy není dle žalobkyně správný, jak je zřejmé z odůvodnění ohledně jednotlivých uplatněných nároků.
5. K uplatněným správním nákladům žalobkyně uvedla, že žalovaný na jedné straně sice akceptuje její tvrzení, že s ohledem na nižší výkonnost osob se zdravotním postižením mohou být správní náklady vyšší než v případě osob se zdravotním postižením (správně: osob bez zdravotního postižení, pozn. soudu), na druhé straně ale poukazuje na to, že žalobkyně žádné takové vyčíslení, na jehož základě by bylo možno dovodit, o kolik jsou tyto náklady vyšší, nedoložila, naopak požaduje úhradu celého nájemného. Bez jakékoli zákonné či podzákonné opory navíc správní orgány setrvale používají obratu „náklady nad rámec“ toho, jaké by měl zaměstnavatel náklady v případě zaměstnávání zdravých osob. Stejnou argumentaci využívají správní orgány i ve vztahu k nákladům na zajištění BOZP. V nařízení Komise oddíl 6. čl. 3 odst. 2 písm. f), resp., jak uvedl zástupce žalobkyně při jednání, čl. 34, se nikde neuvádí, že by správní náklady měly být nad rámec, naopak jasně se zde píše, že způsobitelné jsou všechny správní náklady, které ze zaměstnávání pracovníků se zdravotním postižením přímo vyplývají. Žalobkyně přitom odkázala i na právní úpravu obsaženou v prováděcí vyhlášce č. 518/2004 Sb., která ve svém § 14 upravovala výčet toho,

kde lze shledávat zvýšené správní náklady. Ty byly ostatně žalobkyni přiznány co do částky 108 372 Kč, ale v ostatním zcela odmítnuty.

6. Správní orgány žalobkyni neposkytly poradu a pomoc při podání žádosti a v samotném správním řízení, a to v rozporu se smyslem a účelem zákona. Žalobkyně rovněž namítla, že správní náklady jí mohly být spíše kráceny, nikoli paušálně odmítnuty. Žalobkyně uplatnila náklady na nájemné, bezpečnost a ochranu zdraví při práci a požární ochranu, ty byly doloženy smlouvou o nájemném a doklady o zaplacení. Bylo podáno vysvětlení, proč jsou pro firmu tyto náklady považovány za zvýšené správní náklady. Úřad práce ani nevyzval k upřesnění podílu, pouze vyzýval k doložení toho, že tyto náklady vznikly nad rámec, když taková výzva nemá oporu v zákoně. Takové výzvě ani není možné vyhovět, což vedlo k nepřiznání těchto nákladů.
7. Žalobkyně trvala na tom, že v dílnách zaměstnává 100 % osob se zdravotním postižením, a proto každý náklad, který vynaloží, přímo souvisí se zaměstnáváním těchto osob. Odmítnutí této námítky žalovaným není správné, neboť na základě ní lze dospět k důvodnosti uplatněných nároků. Žalovaný tuto otázku nesprávně právně posoudil.
8. Nesprávné právní posouzení žalobkyně namítla i ve vztahu k argumentaci žalovaného, že zaměstnavateli je v rámci zvýšeného příspěvku obecně na náklady vznikající zaměstnáváním osob se zdravotním postižením již poskytován paušální příspěvek ve výši 1 000 Kč měsíčně na osobu. Žalovaný z toho dovozuje, že náklady dle § 78 odst. 12 písm. a) zákona o zaměstnanosti, nemohou být běžné správní náklady, ale náklady skutečně zvýšené, a to právě z důvodu zaměstnávání osob se zdravotním postižením. Tento argument pokládá žalobkyně za nepřiléhavý, neboť jistě nebylo záměrem zákonodárce paušálním příspěvkem, a to v takové omezené výši, kompenzovat zaměstnavatelům zvýšené náklady. V takovém případě by pak všechna další ustanovení, umožňující zaměstnavatelům uplatnit náklady spojené se zaměstnáváním osob se zdravotním postižením, pozbyla smyslu.
9. Náklady na dopravu byly dle žalobkyně řádně doloženy. Nesouhlasí s použitím vyhlášky č. 463/2017 Sb., která se týká cestovních náhrad pro zaměstnance, kteří jezdí vlastními vozidly, což žalobkyně nepožaduje. Navíc je v této vyhlášce uvedeno, že přepočít se použije, pokud nejsou pohonné hmoty prokázány hodnověrným způsobem. Žalobkyně však doložila výdaj a skutečný náklad předložením účtenky. Rozhodnutí je v tomto směru nepřezkoumatelné. Argumentace, že žalobkyně neprokázala souvislost vynaložených nákladů se zaměstnáváním osob zdravotně postižených, není správná.
10. Další žalobkyní argumentace směřovala vůči nákladům na přizpůsobení provozovny dle § 78a odst. 12 písm. d) zákona o zaměstnanosti. Žalovaný uvedl, že je zjevné, že ne každý náklad na provozovnu může být uznán jako náklad podle zákona o zaměstnanosti. Dále pak došel k tomu, že si úřad práce může za této situace, při absenci bližší úpravy, stanovit vlastní podmínky, za kterých tyto náklady bez dalšího uzná. Jednou z podmínek může být i předchozí projednání. Takový výklad je dle žalobkyně zjevně nesprávný, připomínající argument ad absurdum. Předmětem posuzování může být dle žalobkyně nanejvýš skutečnost, zda se náklad týká přizpůsobení provozovny, nikoli předchozí projednání, ale nemůže být předem projednáno to, co je pak zpětně uplatněno, a to v době, kdy ještě příslušná zákonná úprava neexistovala. Takto by byl prováděn velmi extenzivní, nepřipustný výklad zákona. Úřad práce argumentuje tím, že způsobilými náklady jsou dodatečné náklady. Slovo dodatečné není nikde v zákoně uvedeno. V zákoně se jasně stanoví – přizpůsobení hygienických, tepelných a světelných podmínek osob zdravotně

postižených. Žalobkyně nákup lepšího osvětlení zdůvodnila, a to tak, že zakoupila lepší osvětlení, kvalitnější a výkonnější než vyžaduje norma. Argument úřadu práce, že takovéto osvětlení má být automaticky, tak zjevně není správný. Není správná argumentace úřadu práce, že žalobkyně v kontextu zdravotního postižení a vykonávané práce tyto náklady nespécifikovala, přitom bylo jasné řešeno, proč byly zářivky zakoupeny. Postup správního orgánu žalobkyně považuje za šikanózní. Žalovaný se s ním však ztotožnil a uvedl, že je toho názoru, že potřeba kvalitního osvětlení souvisí s vykonávanou činností, nikoli s povahou zdravotního postižení zaměstnanců. Tyto úvahy jsou však dle žalobkyně vadné, nesprávné a nezákonné.

Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě, jejíž zamítnutí současně navrhl, nejprve shrnul dosavadní průběh řízení, zjištěný skutkový stav a stručně zrekapituloval nosné důvody napadeného rozhodnutí. Vyjádřil se rovněž k uplatněným žalobním bodům, přičemž především odkázal na obsah rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. K námitce nevypořádání se se všemi námitkami uvedl, že není povinností správních orgánů vypořádat se se všemi jednotlivými námitkami účastníka správního řízení, postačuje vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěru je sama o sobě dostatečná. Dále žalovaný poukázal na zásadu jednotnosti řízení, v jejímž rámci je nutno hodnotit splnění podmínek dle § 68 odst. 3 správního řádu. Z napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, jaké úvahy jej vedly k vydání napadeného rozhodnutí, a v tomto směru je námitka nepřezkoumatelnosti nedůvodná. Napadené rozhodnutí rovněž není v rozporu s právními předpisy.
12. Ke zvýšeným správním nákladům žalovaný uvedl, že náklady na zajištění pracovních prostor vznikají většinou zaměstnavatelům, a to i v případě zaměstnávání zdravých osob. Žalobkyně však nedoložila žádné vyčíslení, na základě kterého by bylo možné dovodit, zda a o kolik jsou tyto náklady vyšší, než kdyby zaměstnávala osoby bez zdravotního postižení. Žalovaný odmítl, že úřad práce žalobkyni neposkytl poradu a pomoc při podání žádosti a v dalším řízení, a že jí nevyzval k určení podílu, pouze k doložení toho, že tyto náklady vznikly nad rámec, když taková výzva nemá oporu v zákoně. Ze spisu je zřejmé, že úřad práce s žalobkyní komunikoval a na její dotazy reagoval. Z výzvy zaslané žalobkyni je zřejmé, jaké skutečnosti má žalobkyně doložit. Žalovaný dále doplnil, že předmětné správní řízení je řízením zahajovaným na žádost, přičemž iniciativa a důkazní břemeno leží primárně na žadateli. V případě, že žalobkyně nedoložila své tvrzení o vzniklých nákladech za nájemné, které jí vznikly nad rámec toho, jaké by měla v případě zaměstnávání zdravých osob, nelze na tyto náklady příspěvek poskytnout, a to ani ve zkrácené míře, neboť tento podíl nelze za daného důkazního stavu určit.
13. Obdobné je možné uvést i ve vztahu k nákladům BOZP, které rovněž vznikají všem zaměstnavatelům, a žalobkyně nedoložila, proč by tyto náklady měly být u ní vyšší než u jiných zaměstnavatelů. Žalovaný odmítl námitku, že jelikož žalobkyně zaměstnává všech 100 % osob se zdravotním postižením, všechny vzniklé náklady souvisí se zaměstnáváním osob se zdravotním postižením. Je nutné totiž odlišovat náklady vznikající již z pouhého důvodu zaměstnávání fyzických osob a náklady vznikající ze specifického důvodu zaměstnávání osob se zdravotním postižením, které jsou užší a velmi často se s obecnými náklady na zaměstnávání jakýchkoliv osob překrývají. Jinak by mohl být zaměstnavateli na chráněném trhu proplácen jakýkoli náklad, který mu v rámci jeho podnikatelské činnosti

vznikne, což ale není smyslem a účelem § 78 a § 78a zákona o zaměstnanosti.

14. Úvahy žalovaného vycházejí předně z § 78a odst. 3 zákona o zaměstnanosti, dle kterého lze uplatnit pouze další náklady vynaložené zaměstnavatelem na zaměstnávání osob se zdravotním postižením. Pro účely příspěvku tedy nelze uplatnit náklady, které by uplatňoval i u zdravých osob. Tento závěr rovněž vyplývá i z § 78a odst. 8 písm. e) zákona o zaměstnanosti. Dle § 78a odst. 12 citovaného zákona lze uplatnit náklady jen v rozsahu, ve kterém obecné náklady na zaměstnávání převyšují, jedná se tedy o zvýšené náklady, nikoli o správní náklady obecně.
15. U nákladů na dopravu vycházel žalovaný především z knihy jízd. Tyto náklady mohou být uznány pouze do rozsahu, ve kterém je doloženo, že se jednalo o dopravu zaměstnanců se zdravotním postižením z pracoviště a na pracoviště, příp. na dopravu jejich výrobků či materiálů, tedy pouze v tom rozsahu, v němž korespondovaly s doloženou knihou jízd, a nikoli pouze na základě doložených faktur za pohonné hmoty.
16. K nákladům na přizpůsobení provozovny ve výši 1 000 Kč žalobkyně ani přes výzvu správního orgánu neuvedla a ani nedoložila žádné skutečnosti, ze kterých by byla patrná účelnost tohoto nákladu. Povinnost zajistit kvalitní osvětlení vyplývá z předpisů o BOZP a vztahuje se ke všem zaměstnancům. Z vyjádření žalobkyně vyplývá, že lepší osvětlení je u ní zajišťováno nad rámec požadavků vyplývajících z právních předpisů a že se tak děje z důvodu povahy dané činnosti, nikoli z důvodu zdravotního postižení zaměstnanců. Ani takové náklady tedy nelze považovat za spjaté se zaměstnáváním osob se zdravotním postižením.

Jednání před krajským soudem

17. Dne 31. 8. 2020 proběhlo před zdejším soudem jednání ve věci samé, jehož se zúčastnil zástupce žalobkyně, jednatel žalobkyně a zástupce žalovaného. Zástupce žalobkyně v podrobnostech odkázal na písemné vyhotovení žaloby. Poté uvedl, že žalobkyně zaměstnává 100 % osob se zdravotním postižením, které si na sebe nevydělají, nepokryjí náklady, a tak považuje veškeré vynaložené náklady za zvýšené správní náklady, na které by měl být vyplacen příspěvek. K pronájmu prostor uvedl, že pokud by žalobkyně nezaměstnávala osoby se zdravotním postižením, prostor by vůbec nebylo třeba pronajímat, a náklady by jí vůbec nevznikly. Žalobkyně neumí sama určit, o kolik vynakládá víc, než pokud by zaměstnávala osoby zdravé, bez zdravotního postižení. Rovněž jako v žalobě zástupce žalobkyně poukázal na správními orgány nesprávně používány obrat „náklady vzniklé nad rámec“, který nemá oporu v zákoně. Ohledně sporných nákladů vynaložených na osvětlení uvedl, že byl zvýšen normou stanovený stav, a argumentaci žalovaného, že zajištění náležitého osvětlení na pracovišti je povinností zaměstnavatele, nepokládá za správnou.
18. Zástupce žalovaného uvedl, že předmětné řízení je řízením o žádosti, tudíž své uplatňované nároky je žalobkyně povinna doložit, pokud je nedoloží, nelze příspěvek poskytnout. Dále zopakoval povinnost zaměstnavatele, vyplývající z předpisů BOZP, zajistit náležité osvětlení pracoviště. V dané věci tedy nebyla dána souvislost mezi zlepšením osvětlení a zaměstnáváním osob se zdravotním postižením. Pokud by se věc posuzovala pouze na základě skutečnosti, že žalobkyně zaměstnává většinu osob se zdravotním postižením, vedlo by to k tomu, že jakýkoli náklad by mohl být pokládán za náklad dle § 78a odst. 12

zákona o zaměstnanosti, ačkoli by zde nebyla žádná souvislost se zaměstnáváním osob se zdravotním postižením, když ostatní zaměstnavatelé mají totožné náklady. Dále žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a vyjádření k žalobě.

19. Žalobkyně při jednání navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a v případě úspěchu ve věci, navrhoval přiznání náhrady nákladů řízení. Zástupce žalovaného setrval na návrhu, aby byla žaloba zamítnuta. Při jednání nebyly navrženy žádné důkazy.

Posouzení věci krajským soudem

20. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
21. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
22. Soud při posouzení věci vycházel z následujících podstatných skutečností vyplývajících ze správního spisu. Dne 30. 4. 2018 požádala žalobkyně správní orgán I. stupně o příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce v souladu s § 78a odst. 4 a 5 zákona o zaměstnanosti za 1. čtvrtletí roku 2018. Svou žádost podáním ze dne 4. 6. 2018 upravila, přičemž tato úprava spočívala ve změně požadované výše příspěvku. Žalobkyně tedy žádala o příspěvek ve výši 647 468,01 Kč dle § 78a odst. 2 zákona o zaměstnanosti, paušální částku 133 000 Kč a z výšený příspěvek dle § 78a odst. 3 zákona o zaměstnanosti ve výši 885 284,82 Kč. Z této částky činily 152 950 Kč zvýšené správní náklady, 574 186,13 Kč náklady provozních zaměstnanců a pracovních asistentů, 157 149,13 Kč náklady na dopravu a 1 000 Kč náklady na přizpůsobení provozovny. V žádosti žalobkyně uvedla, že jako náklady dle § 78a odst. 12 písm. a) zákona o zaměstnanosti uplatňuje mzdové náklady zaměstnankyně I. B., náklady na zajištění dodržování BOZP, které byly hrazeny Ing. M. P., nájemné chráněné pracovní dílny a úhrady za plyn na pracovišti. Ve vztahu k nákladům na dopravu uplatnila žalobkyně náklady na pohonné hmoty a mzdové náklady na 2 zaměstnance, kteří dopravu zajišťují. Do nákladů dle § 78a odst. 12 písm. d) zákona o zaměstnanosti žalobkyně uplatnila náklady na LED zářivky vynaložené za účelem zlepšení osvětlení. Ke zvýšeným správním nákladům žalobkyně uvedla, že prostor je pronajatý za účelem provozování dílny pro zdravotně postižené, která je bezbariérová, pracuje v ní 100 % osob se zdravotním postižením, a proto náklady na nájemné považovala za uznatelné. Pokud by žalobkyně zaměstnávala jiné pracovníky, měla by jiný výrobní program, který by byl ekonomicky soběstačný, ale nebyl by vhodný pro postižené osoby. V daném případě je však z logiky věci jak nájemné, tak energie zvýšeným nákladem. I ohledně nákladů na dopravu je zřejmé, že přímo souvisí se zaměstnáváním zdravotně postižených osob, neboť na výrobě se podílí pouze osoby se zdravotním postižením. V seznamu provozních zaměstnanců, který žalobkyně přiložila k žádosti, uvedla, že rozsah činnosti těchto zaměstnanců pro osoby se zdravotním postižením činí 100 %.
23. Výzvou ze dne 11. 6. 2018 vyzval správní orgán I. stupně žalobkyni, aby se vyjádřila k podkladům pro vydání rozhodnutí, přičemž v této výzvě rovněž informoval, že nebyly doloženy doklady prokazující zvýšené správní náklady dle § 78a odst. 12 zákona o zaměstnanosti; že náklady na přizpůsobení provozovny je zaměstnavatel povinen projednat s úřadem práce před jejich vynaložením; doklady prokazující nákup pohonných hmot

neodpovídají doložené knize jízd; současně upozornil, že mzdové náklady lze čerpat vždy jen na jeden druh nákladů. K uvedené výzvě je ve správním spise založeno vyjádření žalobkyně. Následně dne 13. 6. 2018 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým I. částečně žádosti vyhověl a přiznal žalobkyni příspěvek ve výši 647 468,01 Kč podle § 78a odst. 2 zákona o zaměstnanosti, ve výši 936 800,57 Kč podle § 78a odst. 3 zákona o zaměstnanosti a II. ve zbytku neposkytl příspěvek ve výši 81 484 Kč. Výrok II. uvedeného rozhodnutí byl následně k odvolání žalobkyně žalovaným zrušen rozhodnutím ze dne 22. 10. 2018, č. j. MPSV-2018/151847-421/1, a věc byla v uvedeném rozsahu vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. Žalovaný shledal odůvodnění prvostupňového rozhodnutí nepřezkoumatelným.

24. Následně správní orgán I. stupně vydal ve věci nové rozhodnutí ze dne 26. 11. 2018, č. j. PSA-T-33/2018/2, kterým žalobkyni nepřiznal částku ve výši 81 484 Kč. Toto rozhodnutí bylo také žalovaným pro svou nepřezkoumatelnost zrušeno, a to rozhodnutím ze dne 10. 4. 2019, č. j. MPSV-2019/5012-421/1, a věc byla vrácena k novému projednání.
25. Správní orgán I. stupně následně vydal výzvu, aby žalobkyně doložila tvrzení o rozsahu poskytování pomoci provozními zaměstnanci a o účelnosti vynaložených nákladů dle § 78a odst. 12 písm. d) zákona o zaměstnanosti. V odpovědi na tuto výzvu žalobkyně sdělila, že provozní zaměstnanci jsou vedoucími jednotlivých dílen v provozovnách žalobkyně. V každé dílně pak pracují pouze osoby se zdravotním postižením. Vedoucí dílny má na starosti 8 – 10 zdravotně postižených pracovníků a celou pracovní dobu se věnuje pouze jim. Dále žalobkyně sdělila, osvětlovací tělesa zakoupila pro dílny, kde se kompletují řezátka pro kosmetickou firmu a provádí se jejich vizuální kontrola. Světelné podmínky tedy byly přizpůsobené potřebám osob se zdravotním postižením.
26. Dne 23. 5. 2019 vydal správní orgán I. stupně pod č. j. PSA-T-33/2018/3 rozhodnutí, ve kterém výrokem I. poskytl příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce za 1. čtvrtletí roku 2018 ve výši 31 206 Kč, a výrokem II. neposkytl příspěvek ve výši 50 278 Kč, neboť další náklady požadované podle § 78a odst. 3 zákona o zaměstnanosti (správní náklady ve výši 41 500 Kč, náklady na dopravu ve výši 4 701 Kč a náklady na přizpůsobení provozovny ve výši 1 000 Kč) nesouvisí prokazatelně pouze se zaměstnáváním osob se zdravotním postižením a nevznikly nad rámec nákladů, které by vznikly při zaměstnávání zdravých osob.
27. Proti rozhodnutí ze dne 23. 5. 2019 podala žalobkyně odvolání, které bylo žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 19. 9. 2019, č. j. MPSV-2019/142675-421/1, zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno. Žalovaný se ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně, že část příspěvku na náklady na nájemném provozovny a na zajištění BOZP žalobkyni nenáleží. Náklady na zajištění pracovních prostor vznikají většinou zaměstnavatelům, a to i když zaměstnávají osoby zdravé. S ohledem na nižší výkonnost osob se zdravotním postižením mohou být tyto náklady vyšší než v případě zaměstnávání zdravých osob, avšak žalobkyně žádné vyčíslení těchto nákladů nedoložila. V takovém případě není možné příspěvek na ně poskytnout. Obdobnou argumentaci je dle žalovaného možné uvést i k nákladům na zajištění BOZP, jelikož i tyto náklady vznikají všem zaměstnavatelům. Žalobkyně nedoložila, proč by tyto náklady měly být u ní vyšší než u zaměstnavatele zdravých osob. Žalovaný odmítl námitku žalobkyně, že všechny její náklady souvisí se zaměstnáváním osob se zdravotním postižením, neboť zaměstnává 100 % osob se zdravotním postižením. Je nutno rozlišovat náklady vzniklé již z pouhého zaměstnávání fyzických osob (náklady na nájem či zajištění BOZP) a náklady vzniklé až

v souvislosti se zaměstnáváním osob se zdravotním postižením. Uplatňovat lze jen náklady, které převyšují náklady vynaložené na zaměstnávání zdravých osob, tedy zvýšené správní náklady. Žalovaný podotkl, že žalobkyni je v rámci zvýšeného příspěvku obecně na náklady vznikající zaměstnáváním osob se zdravotním postižením již poskytován paušální příspěvek ve výši 1 000 Kč měsíčně na osobu, a tedy z povahy věci nemohou být náklady dle § 78 odst. 12 písm. a) zákona o zaměstnanosti být běžné správní náklady, ale náklady skutečně zvýšené z důvodu zaměstnávání osob se zdravotním postižením.

28. K nákladům na dopravu žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že důvodem neposkytnutí příspěvku v plné výši byl přepočet pohonných hmot dle nájezdu vozidel žalobkyně zdokumentovaných v knize jízd dle vyhlášky č. 463/2017 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad, ve znění účinném do 31. 12. 2018. Náklady na dopravu mohou být uznány pouze v rozsahu, ve kterém je doloženo, že se skutečně jednalo o dopravu zaměstnanců se zdravotním postižením z pracoviště a na pracoviště, popř. na dopravu materiálů, které tyto osoby zpracovávají, tedy v rozsahu, ve kterém korespondují s knihou jízd. Předložené faktury za pohonné hmoty jsou nedostatečné.
29. Ohledně nákladů na přizpůsobení provozovny dle § 78a odst. 12 písm. d) zákona o zaměstnanosti se žalovaný ztotožnil s odvolací námitkou žalobkyně, že nebylo její povinností, aby tyto náklady dopředu projednala s úřadem práce. Žadatel o příspěvek však musí účelnost těchto nákladů doložit, což se však v případě žalobkyně nestalo. Žalobkyně účelnost těchto nákladů nedoložila ani na výzvu správního orgánu. Dle žalovaného potřeba kvalitního osvětlení souvisí s vykonávanou činností, nikoli s povahou zdravotního postižení zaměstnanců, přičemž je povinností zaměstnavatele kvalitní osvětlení zajistit vůči jakémukoli zaměstnanci. Žalovaný se tedy ztotožnil s názorem prvostupňového orgánu, že příspěvek na tyto náklady žalobkyni nenáleží.
30. Soud posoudil věc následujícím způsobem.
31. Podle § 78a odst. 1 zákona o zaměstnanosti platí: *„Zaměstnavateli, se kterým úřad práce uzavřel dohodu o uznání zaměstnavatele, se poskytuje příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením formou částečné úhrady vynaložených prostředků na mzdy nebo platy a dalších nákladů. Pro poskytování příspěvku je příslušná krajská pobočka úřadu práce, v jejímž obvodu má sídlo zaměstnavatel, který je právnickou osobou, nebo v jejímž obvodu má bydliště zaměstnavatel, který je fyzickou osobou.“*
32. Dle § 78a odst. 3 zákona o zaměstnanosti také platí: *„Zaměstnavateli k příspěvku podle odstavce 2 náleží paušální částka 1 000 Kč měsíčně na osobu se zdravotním postižením podle § 67 odst. 2 na náklady vynaložené zaměstnavatelem na zaměstnávání osob se zdravotním postižením v kalendářním čtvrtletí, za které o poskytnutí příspěvku žádá. Zaměstnavatel může v žádosti o poskytnutí příspěvku uplatnit nárok na zvýšení příspěvku na další náklady vynaložené zaměstnavatelem na zaměstnávání osob se zdravotním postižením v kalendářním čtvrtletí, za které o poskytnutí příspěvku žádá, nejvýše však o částku představující rozdíl mezi částkou 12 000 Kč a příspěvkem poskytnutým podle odstavce 2 měsíčně na jednoho zaměstnance, který je osobou se zdravotním postižením podle § 67 odst. 2 písm. a) nebo b). Zvýšení příspěvku podle věty druhé nelze uplatnit na osobu se zdravotním postižením pracující mimo pracoviště zaměstnavatele nebo na zaměstnance agentury práce, který je osobou se zdravotním postižením a je dočasně přidělen k výkonu práce k uživateli.“*

33. Dle § 78a odst. 8 písm. e) zákona o zaměstnanosti Krajská pobočka řadu práce vydá rozhodnutí o neposkytnutí zvýšení příspěvku podle odstavce 3 nebo jeho části v případě, že další náklady nebudou prokazatelně souviset se zaměstnáváním osob se zdravotním postižením.
34. Podle § 78a odst. 12 zákona o zaměstnanosti platí: *„Za další náklady, o které lze zvýšit příspěvek podle odstavce 3, se považují*
- a) zvýšené správní náklady ve výši 4 % průměrné měsíční mzdy v národním hospodářství za první až třetí čtvrtletí předcházejícího kalendářního roku,*
 - b) náklady provozních zaměstnanců a pracovních asistentů, kterými jsou*
 - 1. mzdové náklady provozních zaměstnanců a pracovních asistentů v základním pracovněprávním vztahu k zaměstnavateli, a to v rozsahu odpovídajícím počtu hodin odpracovaných provozními zaměstnanci nebo pracovními asistenty při pomoci zaměstnancům, kteří jsou osobami se zdravotním postižením, nebo*
 - 2. náklady na zajištění pracovních asistentů v případě, že se nejedná o zaměstnance téhož zaměstnavatele,*
 - c) náklady na dopravu spojené se zaměstnáváním osob se zdravotním postižením, kterými jsou náklady na*
 - 1. dopravu zaměstnanců, kteří jsou osobami se zdravotním postižením, na pracoviště a z pracoviště, nebo*
 - 2. dopravu materiálu a hotových výrobků,*
 - d) náklady na přizpůsobení provozovny, kterými jsou náklady na*
 - 1. pořízení a ověření počítačového programového vybavení pro zaměstnávání osob se zdravotním postižením,*
 - 2. přizpůsobení a pořízení pomocných technologických zařízení používaných zaměstnanci, kteří jsou osobami se zdravotním postižením,*
 - 3. pořízení komunikačních a orientačních pomůcek,*
 - 4. přizpůsobení hygienických, tepelných, světelných nebo hlukových podmínek osobám se zdravotním postižením, nebo*
 - 5. výstavbu nebo rozšíření provozů potřebných pro zaměstnávání osob se zdravotním postižením, včetně nákladů na počítačové vybavení.“*
35. První žalobní bod týkající se tvrzeného porušení práva na spravedlivý proces je nedůvodný. Je pravdou, že v průběhu správního řízení o žádosti žalobkyně došlo ke dvěma kasačním rozhodnutím žalovaného (rozhodnutí ze dne 22. 10. 2018 a ze dne 10. 4. 2019). Soud však dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně již plně vyhovělo požadavkům, které pro něj vyplývají jednak ze správního řádu, v kontextu věci tedy zejména požadavku náležitého odůvodnění dle § 68 odst. 3 správního řádu, jednak ze závěrů posledně jmenovaného kasačního rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2019. Žalobkyně tento svůj žalobní bod vymezila natolik obecně, že jej není možno vypořádat konkrétněji; tvrdí-li, že správní orgán I. stupně opět nepostupoval podle zákona, ani podle pokynů žalovaného, opomněla specifikovat, jaká zákonná ustanovení snad měl správní orgán I. stupně porušit, či kterému pokynu žalovaného se jeho rozhodnutí protíví. Totéž platí pro dílčí námitku nevypořádání se s námitkami žalobkyně, neboť ani v tomto směru žalobkyně nesdělila, která její námitka zůstala nevypořádaná. Soud tedy v této míře obecnosti, kterou jedinou mu dovoluje takto obecně formulovaný žalobní bod, konstatuje, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je odůvodněno náležitě. Připomíná současně, že

skutečnost, že se správní orgán neztotožní s právní argumentací účastníka řízení, nezakládá vadu nepřezkoumatelnosti, resp. nelze takovou situaci považovat za nikoli náležité vypořádání námitek dotčeného účastníka řízení.

36. Důvodný není ani druhý žalobní bod týkající se tvrzené nezákonnosti napadeného rozhodnutí. V této souvislosti soud předesílá, že ve své žádosti ze dne 30. 4. 2018, upravené posléze dne 4. 6. 2018, žalobkyně požádala o přiznání příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním pojištěním za první čtvrtletí roku 2018, a to dle § 78a odst. 2 zákona o zaměstnanosti ve výši 647 468,01 Kč, jednak o zvýšený příspěvek dle § 78a odst. 3 věta druhá zákona o zaměstnanosti ve výši 885 284,82 Kč a o paušální částku na náklady vynaložené zaměstnavatelem na zaměstnávání osob se zdravotním postižením dle § 78a odst. 3 věta první ve výši 133 000 Kč. Z toho jí již rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl poskytnut příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením dle § 78a odst. 2 zákona o zaměstnanosti ve výši 647 468,01 Kč, tedy v plné výši, a dle § 78a odst. 3 zákona o zaměstnanosti ve výši 936 800,57 Kč; v této části pak již toto rozhodnutí správního orgánu I. stupně nabylo právní moci. Žalobkyni tedy bylo již prvním rozhodnutím přiznáno více než 95 % jí uplatněného nároku. Další řízení se tak vedlo toliko o té části původně uplatněného nároku, ve které byla žalobkyně původně neúspěšná, a jedná se o významně nižší částku, než která byla žalobkyni již přiznána (a vyplacena). Nejsou tak namístě poznámky žalobkyně o tom, že by snad správní orgány postupovaly proti smyslu právní úpravy, kterou má být plnění státního zájmu na zaměstnávání osob se zdravotním postižením. Současně však z konstrukce samotného institutu příspěvku na zaměstnávání osob se zdravotním postižením jednoznačně vyplývá, že se má jednat toliko o *příspěvek*, nikoli o *plnou náhradu* všech vynaložených nákladů příslušného podnikatelského subjektu. Jinými slovy řečeno, není cílem platné právní úpravy prostřednictvím příspěvku na zaměstnávání osob se zdravotním postižením přenášet na stát všechny náklady spojené se zajištěním výkonu podnikatelské činnosti, byť při zaměstnání osob se zdravotním postižením.
37. V předmětné úvaze je nutno pokračovat zjištěním, že část původně uplatněného nároku, která nebyla žalobkyni nakonec přiznána, vychází věcně z nároku na zvýšený příspěvek za další vynaložené náklady ve smyslu § 78a odst. 3 zákona o zaměstnanosti. Na tomto místě soud považuje za vhodné obecně konstatovat, že již z dikce, kterou zákon o zaměstnanosti toto zvýšení příspěvku upravuje, vyplývají některé podstatné předpoklady, ze kterých je nutno při rozhodování o nároku na jeho přiznání vycházet. Především je ze samotného shora citovaného § 78a odst. 3 zákona o zaměstnanosti patrné, že se jedná o *další* příspěvek, tedy příspěvek v určitém slova smyslu *nad rámec* příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením podle § 78a odst. 2 zákona o zaměstnanosti. To plyne i ze skutečnosti, že je možno je přiznat „za *další* náklady vynaložené zaměstnavatelem“, resp. že podle § 78a odst. 8 písm. e) zákona o zaměstnanosti rozhodne příslušný správní orgán o neposkytnutí zvýšení příspěvku dle § 78a odst. 3 zákona o zaměstnanosti nebo jeho části tehdy, pokud „*další náklady nebudou prokazatelně souviset se zaměstnáváním osob se zdravotním postižením.*“
38. Co se těmito dalšími náklady rozumí, stanoví shora rovněž reprodukováný § 78a odst. 12 zákona o zaměstnanosti. Podle něj jde v zásadě o čtyři druhy zvýšených nákladů, jimiž mohou být a) zvýšené správní náklady, b) náklady provozních zaměstnanců a pracovních asistentů, c) náklady na dopravu a d) náklady na přizpůsobení provozovny. Z obecné právní úpravy obsažené ve správním řádu pak vyplývá, že jakkoli je za odpovídající zjištění skutkového stavu ve smyslu § 3 správního řádu odpovědný především správní orgán,

zejména v řízení o žádosti, kterým je pochopitelně i řízení o žádosti o přiznání příspěvku na zaměstnávání osob se zdravotním postižením, dlužno klást adekvátně vysoký důraz na procesní aktivitu příslušného žadatele, tedy v poměrech projednávaného případu samotné žalobkyně. Ustanovení § 52 správního řádu ostatně ukládá účastníkům povinnost označit důkazy na podporu svých tvrzení. Je to logické, neboť správní orgány rozhodující o přiznání, eventuálně o nepřiznání příspěvku na zaměstnávání osob se zdravotním postižením, nemohou mít povědomí o nákladech, které ten který zaměstnavatel v souvislosti se zaměstnáváním osob se zdravotním postižením vynaložil. Správní orgány jsou přitom při svém rozhodování vázány obsahem žádosti a uplatněné nároky musejí porovnávat s podklady, kterými tyto nároky žadatelé podložili.

39. Uvedené úvahy je možno shrnout tak, že v případě nároku na zvýšení příspěvku na další náklady se musí jednat o a) náklady prokazatelně související se zaměstnáváním osob se zdravotním postižením, b) spadat do taxativního vymezení ve smyslu § 78a odst. 12 zákona o zaměstnanosti a c) musí být zaměstnavatelem prokazatelně jako takové i vynaloženy. Tyto podmínky musí být v každém případě splněny kumulativně a prokázání této skutečnosti leží na žadateli.
40. *In concreto*, ve vztahu k žalobkyní namítanému nepřiznání části zvýšených správních nákladů nutno konstatovat následující. Žalobkyně požadovala částku 152 950 Kč, která se měla skládat z nákladů na nájemné provozovny ve výši 36 000 Kč, nákladů na školení BOZP ve výši 5 500 Kč a mzdových nákladů paní I. B. vedoucí agendu osob se zdravotním pojištěním ve výši 108 372 Kč. Patrné je, že žalobkyně součet svého nároku vypočetla chybně, neboť ten činí pouze 149 872 Kč, tj. o 3 078 Kč méně, než uvedla. Již v prvním rozhodnutí správního orgánu I. stupně (v části, která nabyla právní moci) pak byl akceptován nárok na mzdové náklady paní I. B. a v této části rovněž vyplacen. Uznány naopak nakonec nebyly náklady na nájemné provozovny ve výši 36 000 Kč, ani za školení BOZP ve výši 5 500 Kč.
41. Soud se ztotožňuje se závěrem správních orgánů obou stupňů, že žalobkyně v případě těchto dílčích nároků neprokázala jejich souvislost se zaměstnáváním osob se zdravotním postižením. Jak už soud shora uvedl, příspěvek na zaměstnávání osob se zdravotním postižením neslouží k plné náhradě všech nákladů podnikatele, ale jen těch taxativně vymezených nákladů, které prokazatelně souvisí se zaměstnáváním osob se zdravotním postižením. Souhlasit je nutno se správními orgány i v tom, že žalobkyně coby podnikatelka pro svou podnikatelskou činnost potřebuje provozovnu, a tedy by její nájem (či jiné její opatření) musela hradit bez ohledu na to, zda zaměstnává osoby se zdravotním postižením či nikoli. Totéž platí pro poskytování školení o BOZP, rovněž zde se jedná o povinnost žalobkyně coby zaměstnavatele, nikoli o výdaj spojený toliko se zaměstnáváním osob se zdravotním postižením.
42. Není současně pravdou, jak žalobkyně tvrdí, že by jí správní orgány neposkytly radu a pomoc při podání žádosti a v dalším průběhu řízení. Ze správního spisu naopak vyplývá, že žalobkyně byla opakovaně poučena o tom, jaké náklady může uplatnit a jak je třeba tak učinit. Skutečnost, že žalobkyně zaměstnává 100 % osob se zdravotním postižením, která je uvedena v žalobě, jednak není pravdivá (což žalobkyně ostatně sama přiznala během jednání před soudem), neboť žalobkyně prokazatelně zaměstnává i osoby, které žádným zdravotním postižením netrpí, jednak takovým tvrzením nelze nahrazovat její povinnost prokazovat, že žádá o zvýšený příspěvek za další náklady spojené se zaměstnáváním osob se zdravotním postižením. Žalobkyně se tedy mýlí, pokud předpokládá, že všechny její

náklady by snad bylo možno automaticky považovat za náklady spojené se zaměstnáváním osob se zdravotním postižením, a jako takové je i nahrazovat prostřednictvím příspěvku dle § 78a zákona o zaměstnanosti. Pak by fakticky stát hradil všechny náklady žalobkyně spojené s výkonem její podnikatelské činnosti, což ale jednoznačně není cílem předmětné právní úpravy.

43. Rovněž se soud ztotožňuje se závěry správních orgánů ohledně žalobkyní uplatněných nákladů na dopravu. I tento uplatněný nárok žalobkyně drobně nadhodnotila, když požadovala částku 157 149,13 Kč, ačkoliv prostý součet dílčích nároků, ze kterých má být tato částka složena, dosahuje toliko výše 157 148,73 Kč. Dle žalobkyně jde o součet nákladů na nákup pohonných hmot ve výši 22 114,73 Kč a mzdy řidičů Z. a T. N. ve výši 135 034 Kč. Mzdy řidičů byly správním orgánem I. stupně uznány už v jeho prvním rozhodnutí a v této výši byla žalobkyni i náhrada vyplacena. Pokud pak správní orgány přistoupily ke korekci nároku ve výši 176,91 Kč, za které nebyla předložena faktura (mělo jít o nákup pohonných hmot v únoru 2018), respektive 4 524,18 Kč, požadavek na něž nebyl kryt předloženou knihou uskutečněných jízd, postupovaly naprosto správně.
44. Důvodem je i v tomto případě skutečnost, že žalobkyně nemá automatické právo na náhradu všech jí vynaložených nákladů. Jejich výši musí jednak tvrdit, jednak prokazovat. Je logické, že nepředloží-li žalobkyně fakturu či jiný doklad o příslušném nákupu pohonných hmot, nemůže jí být takový náklad uznán. Není-li pak potřeba pohonných hmot, kterou žalobkyně nárokuje k náhradě prostřednictvím zvýšeného příspěvku, kryta knihou jízd, rovněž není možno takový výdaj akceptovat. Je zcela logické, že správní orgány musejí uplatněnou výši nároku přezkoumat. Bylo na žalobkyni, aby doložila, že příslušné jízdy vykonala a že tyto souvisely se zaměstnáváním osob se zdravotním postižením [že se tedy jednalo ve smyslu § 78a odst. 12 písm. c) zákona o zaměstnanosti o dopravu těchto zaměstnanců na pracoviště nebo z pracoviště, případně že se jednalo o dopravu materiálu a hotových výrobků]. To však žalobkyně neučinila a spokojila se s obecnými tvrzeními o nestejném spotřebě vozidel, respektive o možných objížďkách, které zapříčinily vyšší spotřebu pohonných hmot, než by vyplývala z knihy jízd. Ani tato svá tvrzení však nijak důkazně nepodložila, např. informací o konkrétní objížďce atd. Nepřezkoumatelný tedy není závěr správních orgánů, které správně přepočítaly údaje předložené žalobkyní dle vyhlášky š. 463/2017 Sb., neboť jinak by neměly možnost jakkoli uplatněný nárok žalobkyně prověřit. Odmítnout je v této souvislosti nutno tvrzení žalobkyně, že doložila výdaj a skutečný náklad předložením účtenky. Tak tomu samozřejmě není, neboť zákon nepočítá s tím, že budou příslušnému zaměstnavateli refundovány všechny náklady vynaložené na nákup pohonných hmot, a to navíc bez jakékoli kontroly, zda takto uplatněné náklady vyhovují § 78a odst. 12 písm. c) zákona o zaměstnanosti či nikoli. K opětovné argumentaci žalobkyně tím, že údajně zaměstnává 100 % osob se zdravotním postižením, odkazuje soud na shora již řečené.
45. Konečně nesprávná je i argumentace žalobkyně týkající se uplatněných nákladů na přizpůsobení provozovny, v jejichž rámci žalobkyně uplatnila náklad na pořízení LED těles ve výši 1 000 Kč zdůvodněný potřebou vizuální kontroly výrobků. I zde se soud ztotožňuje se závěry správních orgánů, podle nichž žalobkyně neprokázala, že by se jednalo o náklady související se zaměstnáváním osob se zdravotním postižením. Požadavek řádného osvětlení provozovny, v níž dochází ke kompletaci výrobků, je běžným požadavkem hygieny práce, nejde tedy o náklad specificky související se zaměstnáváním osob se zdravotním postižením. Ostatně se k tomu sama žalobkyně bezděky doznamenala ve svém podání ke správnímu orgánu I. stupně ze dne 28. 4. 2019, v němž uvedla, že

osvětlovací tělesa byla nakoupena pro dílny, v nichž se kompletují řezátka pro kosmetickou firmu, která se kontrolují v rukavicích a u nichž i malé škrábnutí znamená znehodnocení výrobku. Tím žalobkyně dala zcela jasně najevo, že důvodem pro nákup osvětlovacích těles byl charakter výrobní činnosti, nikoli zdravotní postižení jejích zaměstnanců. Jinými slovy řečeno, žalobkyně neprokázala, že by tato osvětlovací tělesa umožňující lepší vizuální kontrolu výrobků nemusela pořídit i pro zaměstnance netrpící zdravotním postižením. Vzhledem k negativní podmínce přiznání dalšího příspěvku ve smyslu již v tomto rozsudku opakovaně zmíněného § 78a odst. 8 písm. e) zákona o zaměstnanosti, je tedy závěr správních orgánů o tom, že žalobkyni náhrada za tento náklad nepřísluší, správný.

46. Pokud jde o tvrzení týkající se požadavku předběžného projednání nákladů na přizpůsobení provozovny, je pravdou, že tento mimozákonný požadavek správní orgány vůči žalobkyni uplatnily, nicméně pouze v tom smyslu, že by se předběžným projednáním příslušných nákladů předešlo potřebě zpětně je přezkoumávat. Jednoznačně nebyl správními orgány tento požadavek vysloven tak, že v případě, že náklady nebudou předběžně projednány, nebude za ně přiznán zvýšený příspěvek. Žalobkyně byla opakovaně poučena o tom, že její žádost o zvýšený příspěvek je třeba doplnit, a jakým způsobem je tak možno učinit.
47. Na podkladě uvedených závěrů je možno konstatovat, že žádná ze žalobních námitek nebyla shledána důvodnou, a proto soud žalobu postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Náklady řízení

48. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož by měl právo na plnou náhradu nákladů řízení procesně plně úspěšný žalovaný. Jelikož mu však nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, rozhodl soud tak, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 31. srpna 2020

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu